

Auto motų invazija arba (ne) fatalistinis diskursas

Jonas B. ruošesi eiti į teatrą.

Kaip tik rodė „Paskutinę Krepo juostą“ su Budraičiu.

Jonui B. patiko Budraitis. Patiko nukaršė. Ir budrūs patiko.

Jonas B. susiruošė, – pasidabino džinsais –

dabar toks teatrinis dreskodas – nusispjovė į klozetą (jokiu būdu ne per petį).

Mat Jonas B. net durū nerakino – didžiausios, kad yra toks pavyzdingas fatalistas.

Lyg tyčia lyg netyčia snyguriavo, gal kiek slidu.

Ir norite-tikėkite, nenorite-skaitykite, Jonas B. tapo pačiu (ne)fatališkiausiu liudytoju.

Užsisvajojusį, matyt, pilietį X prie Petro Povilo bažnyčios partrenkė automobilis.

Žalzganas skardėsis paspaudė gазą ir nurūko, o pilietis X pūtė raudonus burbulus,

su angelų visokiom pozomis inkliuzais.

Nu ir ką? Atrodytų, ir nieko. Iprasta. Fatališka. Lemtis.

Bet norite-tikėkite, nenorite-skaitykite, Jonas B. kaip tik tą lemiamą akimirką

kaip gaidys Petro išsižadėjo fatalizmo.

Nes Jonas B. suprato. Visai čia viskas šioje žemėje ne pamatinė ištiktis,

ne įmestis, ne klaikuma. Tai auto-motai – postmodernistiniai titanai –

tiuninguoti infiltravosi į žemę ir viską čia išgaidina besočiai.

Pilietis X kaip tik ir tapo to auto-moto technikos auka.

Ir būtų žemėje taika, nebūtų nei ligų, nei karo, pamirtume visi

su sveikais dantim sulaukę 150 metų, viską sužinoję ir supratę.

Tai auto-motai iš mechaninio absurdo galaktikos pavydi žemiečiams

tyros širdies, kultūros ir Budraičio. Taip, ir jam pavydi – Jonui B.

Tik laiko klausimas, kada prigrieba.

Nu ir ką? Atrodytų, ir nieko. Eks-fatalistas Jonas B. suprato **Tiesą**. Kas iš to?

O štai kas: tai buvo paskutinis Jono B. spektaklis.

Paskui jis pasitraukė pogrindin. Ir tapo kovos su auto-motais būrio

vadaveiva. Naikino narsiai, daužė beisbolkėm, draskė su presu, siaubė

garažus, automobilių saugojimo aikštėles, akropoliu garažus.

Daug disidentų iš jo būrio papuolė į auto-motų pinkles.

Juos tardė, baksnojo įnagiais – vieni dabar gyvena Vasaros, kiti – Rasų gatvelej.

Jonas B. dar laikosi. Budrus. Žmonijos riteris – ir kas galėjo patikėti, kad tokį uždavinį jam skirs likimas. Tfū, čia juk fatalizmas.

Jonas B. jau rakina duris.

Ašaringosios mergelės skelbimas

Alio? Alio. Skelbimas „Alio“:

Kas ir kaip: esmi ašaringoji mergelė – profesionali raudotoja už individų nuodėmes, visokio spekto ir pobūdžio, nuo brolžudystės iki botaginės askezės.

Ypatingos žymės: *glandula lacrimalis* hipertrofija ir mielaširdystė, todėl raudu raudu išbliaunu iš sielų juodus kamuolius, kuriuos paskui par..atiduodu siaubo filmų industrijai ir džiūsta tyroje mergystėje išskalautos Jūsų draiskanos drapanos.

Kam: sentimentaliams istorijai, agnostikams, bedieviamams ir postmodernistams, visiems literatams, fiziškams, vaildams ir poteriams, riteriams ir burleskos šokėjoms.

Plius: seno pažįstamo ataugą išrašau indulgencijos jurisprudencijos tolerancijos ir et cetera raštus.

Kodėl mane: žinau, konkurentai – kunigai, aiškiaregiai, pseudo psichai – apsišaukėliai – seilėjasi šaukiasi transcendencijos, ką padės ta secesija, tas barokas, ta gotika, kai kanalas užakęs...

Ir dar: neapsigaukit, kad Ožkos metai – suktas avinėlis, tyravilnė bjaurybė žada jus nupraust, tik pamanykit, – baltesni už sniegą. O kiek mainais – nuosava siela. O aš ką, – neprašysiu nieko imti į burną, jokių kanibališkų aktų, nieko aukoti, nieko atsižadėti. Šiaisiai laikais – viskas paprasta!

Įkainiai: kreiptis iš anksto nesitarus, 100 eurų seansas, perveskit į švedą.

... vienija arba ka reiškia neautentiški vaistai, arba dykumoje

Ikyėptas puikiųjų rėčio, kolbos, miglos metaforų¹

Mano ponystės, čitateliai mano reiklieji, gi – nesurašysi visko – kaip buvo... labai jau daug. Tiek rašyt aš neprates, ypač kai plunksna gvoltom išpešta iš švento balandžio – tas sakė daugiau nei per kur nesiartins prie tokio neišauklėto chtoninio gyvio. Ė, tai va, bet vis tiek, žinokit, pala, dar nerėkit, kantrybės... nu nebliaukit jūs, ožių natūros, – fu, kur jūsų kultūra. Nei etikos nei estetikos, nu aš pasakysiu, ne, nu jei jau taip, še – teškiu jum i snukius savo geliančią būtį: galėjo ir nebūti visai šios i kitų poemų. Koks praradimas siaubingas pragaru mentaliniu gręsė garbiajam čitateliui. Norėjot – tai šekit pirmiausia k-o-n-t-e-k-s-t-a .

čitateliui. Norejot – tai šekit pirmiausia k-o-n-t-E-R-S įvęz.

Galėjo (au) nebūt nes: nuosavoj dykumoj velinas iš giminingo laiko pože(ie)mio atėjės ar liuciferius (aš i taip žabalas kaip kurmis, o dar kai smėlio pripustė, galėjau apsipažint), nu bet žo – gundė. Jo, gundė demencija – maždaug: nei buvo čia, nei ką, nei Mėlynbarzdžio, nei jo mergelės, tai tik – pasaka, vaikeli, tik sapnas, karščiuojančio proto vaistai – užmarštis – išgerk šį nečystą vandenį. Nei kas gvoltavojo tame, nei uždarė. Tai viskas gerai, praryk atgalios tą savo nežmonišką kraują, nu sakau tau, vaikeli, sunku, gi jokia išsikūnijusi kriošena nepratempis né paros šitam melancholijos užkampy. Tu geriau tuojo pat įsikūnyk iš naujo naujai į naujų laikų odą. Žinok – nei žaizdų čia, né ką – viskas ramba, jau alma vėl čystos upės. Nei čia skauda, nei čia mirties, nei čia gyvenimo. Ša, vaikeli, – gi viskas tvarkoj, še tazepamo – čia priedas prie skysčio – penėkis – geriausia liekarstva širdužei.

Nu viliojo, žinokit. Toks išsičiustinės, tokas poliglotas tas mūsų liuciferis (velinas). Nu bet va. Nu ką nu – patys žinot: nuo tos porelės, kur užsimanė sultinį pirmapradį ant rojaus ugniaukuro virt – nu debilai, izvraščensai – ne kitaip – ar nuo kierkegaardo, tas irgi geras fruktas, man kilo įtarumo hermeneutika ant autentikos, ar kas ten, bet sakau (jau buvo benueinantis ponas v/l):

– Žinok, – sakau, – šita tavo sušikta dialektika tai man ne per širdies – nu ta šita – pono i vergo. Arba kitaip pasakysiu – ž-e-m-i-š-k-i-a-u, požemiu angie tu, – tavo tazepamas kažkoks sučiurės. Nu užglušina galvą, bet va – visų psichų i jų guodėjų džiaugsmui, aš vis tiek sapnuoju. Nesąmonė ta pasąmonė, bet vis tiek: vieną naktį esu Mėlynbarzdžio mergelė, kitą – pats Mėlynbarzdis. Vieną – alpinėju, draskydamas ir rydamas užrakintas duris. Kitą – juokiuos kaip laimingas žudikas, pasikinkęs visus iš peklos pasiskolintus cerberius, kad tik užginčiau čitateliui i kitiems šitą kambarį. Tai va, tu, kurmi požemini, še – tavo tazepamas kažkoks neautentiškas. Absoliuti padielkė. Nes: atsibundu aš sukaustytas metafizinio siaubo...nors

¹ Nenusimanantiems čitateliams skaityti A. Sverdiolo veikalą „Apie pamėklinę būtį ir kiti etiudai“

kažkuris tai filo-meilužis jau žudė pražudė tą metafizinį dualizmą, bet aš vis tiek bijau jo (dualizmo) kaip velnias kryžiaus, kaip vampyras česnako, kaip dievas mirties. Atsibundu iš kraujo kraujuose ir kraujui, vemių krauju, springstu, vėl ryju – nu kokie 10 litrų (pala, čia bišķi, čitateli, pasamprotaukim – tiek pas žmones nečiurlena. Tieki pas slibinus srūva. Tai gal aš, vadinas, – slibinas?).

Tfu, ta velnio logika. Nu bet, žinokit, klaiku – kai tazepamas nevykės. Spruk tu greičiau, išvėsusios upės išdvėsus kikimara. Va kokia autentiška deklaracija lémė, kad išgirsit istorijų apie Mėlynbarzdį ir jo bobelę: daugiau po dykumas nesivalkiosiu (nors saulėlydis, jo, gražus būna, bet nespėjau da nusileist), tazepamo nei dvēsdamas burnon neimsiu. Rašysiu.

Čitateliai ploja. Stovėdami.

Daktaro Onano nuobodulys arba nuolatinio streso pasekmės

Šiandien – vieni įkyrėliai –

distonikai – bjaurybės – ir nei vienos

išsétinės sklerozės – anei parkinsono, anei epilepsijos.

Jau nekalbu apie insultą – visai paklaiko pasauly.

Ir kaip paskui nesmaugsi žąsies nuosavose kelnėse?..

Nepyk, mama, mokei, žinau negražu,

kaustėt su tévu prie lovos, pančiojot tramdomaisiais –

vis tiek girdėdavau jus, ištiktus „la petite mort“, lingavo lubos,

o aš tada sutramdytas nesuramdomas smaugdavau žąsį kiekvieną sapną.

Neverk, mama, aš tikrai labai stengiausi,

bet kai pasauly toks nedékingas, kad negali numesti

nei vieno labiau kenčiančio už mane,

aš smaugsiu žąsis jau laisvomis rankomis nuosavose kelnėse,

nesutramdytas nesuramdomas.

Ne kitaip.

Ei, aš numiręs ir ieškau Kovarskio –

Kažin, kokį sindromą
šitose smegenaitėse rastų
Vytelio išgirtas Kovarskis.
Mieliausiasis pataloganatome,
gerai pažiūrėkit, man smalsu, ir Jums bus vertinga, –
gal ten slepias bulimija sergantis baubas,
gal dėl stiklo žaidimo niaunas Elektra su Edipu,
gal ten šaipos raitoji gražuolė Godiva,
gal Dalila audžia drobes iš Samsono plaukų,
gal į garuojančių išmatų duobę krinta karvutė,
gal Elena besotė tampo brolius su dešimt žirgų,
gal Medéja ten pakaria meilę...
Ką sakai???
Mano smegenaitėse įsiveisusi patenkinta
lietuviškai kriuksi kiaulė-egzistencialistė???

Apie kiaulės egzistencialistės sindromą

Esmi lietuviška tvartinė –
kiaulė-egzistencialistė,
tapsiu per dalbajobišką purvą
su guminiais bateliais.
Esmi kiaulė-egzistencialistė –
pankuojanti –
per dienas elegantiškai ir elegiškai
knisu lietuvišką žemę su žieduota knysle.
Esmi kiaulė-egzistencialistė –
gyvas (kol kas) bulvės metafizikos įrodymas,
teorinis (kol kas) Camuso aprašyto
brolių-sesių maro lakiuso šmotelis.
Esmi kiaulė-egzistencialistė –

per dienas laukdama, kol šeimininkas pakasys
paausį ir pripils į lovį saldžiausio nektaro,
galvoju apie įmestį ir atmestį, apie niekį ir édalą,
apie peilį ir pasaulio šaltumą,
rimtai ausimis lapnodama mąstau
apie ontologinę pilkumą
(nes dangus apsiniaukė),
apie esminį instinktą
(šeimininka sdar neatvedė kuilio),
voliojuosi mėšle,
aktualizuodama būties sau ir savaime skirtumą,
kriūkiu iš ilgesio,
iš tvarto keliu knyslę į ménulainj,
kur kadaise nesékmingesai skrido mano gentainė
(vieta jau buvo užimta karvės).
Tokia štai esmi lietuviška kiaulė-egzistencialistė.

Kartais norėčiau sukurti pasaulį arba kiekvienam dievui reikia prižiūrėtojo

Kartais norėčiau ir aš sukurti pasaulį. Kodėl ne – svajones reikia vytis. Tik reiktų turėti kokį draugą senioką iš vienuolyno Japonijoje su lazda praktikuojantį savo gyvenimo tiesą – apginkluotas bambukine storaja – stovėtų šalia, o aš medituočiau pasaulį.
Ir vos tik panirčiau į šūdmintes, grasančias naujo tvėrimo kokybei, tvotų ir tvatintų taip negailėdamas, išmuštų visus tvarmos parazitus: žmones, laiką, kitus dievus, sausras, liūtis, plėšrūnus, skérius, nirvaną, amžinybę ir visus kitus antipodus.
Būtų mano pasaulyje vienas dievas, vienas prižiūrėtojas, vienas tylėjimas, viena niekuma.
Toks dzinbudistinis tvarinys išsiskirtų kokybe ir būčiau nr.1 tarp kitų dievapalaikių.
O sékmės receptas labai paprastas – kiekvienam pasauliuui reikia talentingo dievo. Kiekvienam dievui reikia prižiūrėtojo. Gal kas pažįstat kokį senelioką?